

Caribisch verhaal deel 4

Er kwam iemand aan lopen, Alice hoorde grint en stenen kraken onder iemands schoenen.

“Kom op wegwezen, er komt iemand aan!” hoorde ze één van de stemmen zeggen en er klonk het geluid van voetstappen die snel van het hutje weggingen. Voorzichtig keek Alice om de hoek van het huisje. Nog net zag ze het rode sjaaltje wapperen dat om de nek van de achterste jongen geknoopt zat. Alice ging tegen het muurtje zitten en zuchtte.

“Hé u hier?” hoorde ze een stem. Ze keek op. Het was Tom, de vriend van het duikmeisje. Ze was hem helemaal vergeten.

“Ja ik was even hier gaan zitten, ik voelde me niet zo lekker.. en zeg maar jij hoor”. Het gaf haar altijd een raar gevoel, mensen die “u” tegen haar zeiden, zoveel jonger was hij nou ook weer niet.

“Oh gaat het wel weer dan?” vroeg hij en kwam bij haar staan. Hij torende hoog boven haar uit. Toen ze naar hem opkeek moest ze haar ogen dichtknijpen tegen de zon en werd echt een beetje duizelig. Ze hijgde een beetje.

“Jawel, het gaat wel weer” zei ze. Zou hij de jongens hebben gezien of gehoord?

Ze kwam overeind en Tom stak een hand uit, die ze aannam. Met een ferme ruk trok hij haar overeind.

“Zou het met die jongen wel goedkomen?” vroeg hij en keek haar aan. Zijn ogen vernauwde zich even.

“Ja dat denk ik wel, hij was niet heel erg gewond” zei Alice. “Als de waterscooter hem anders had geraakt was het erger geweest, de stroming is daar sterk”

“Ja” zei Tom peinzend en keek over het water uit. Alice keek hem onderzoekend aan.

“Wat doe jij op het eiland, als ik zo vrij mag zijn?” vroeg ze. Directe vragen werkten vaak het beste. Hij keek haar een aan.

“Ik heb hier een klus gedaan, wat financieel werk voor iemand en mijn vriendin wil langer blijven om te leren duiken, nu probeer ik iets op te zetten met mobiele telefoons, misschien blijven we hier wonen”. Er klonk iets van aarzeling in zijn stem.

“Heb je het wel naar je zin dan hier?” vroeg Alice.

“Nou zij meer dan ik, ze wordt helemaal ingepalmd door die duikinstructeur, ik zie haar zelden nog overdag en ik heb zelf nog niet veel op kunnen bouwen”. Het klonk verbitterd.

“Mag je hem niet?” vroeg Alice luchtig.

“Nee ik vertrouw hem niet”. Tom keek nors voor zich uit.

“Waarom niet?”

“Gewoon een gevoel”. Zijn wenkbrauwen stonden gefronst, zijn vuisten waren gebald. Alice keek naar hem, zijn hele houding droeg niet alleen aversie, maar haat uit. Ze vroeg zich af waarom.

Alice schrok op van het geluid van een telefoon. Haar ringtone. Ze greep haar telefoon en zag dat het haar collega was.

“Met Alice” zei ze.

“Wat bedoel je, die spullen zijn gevonden, waar dan?” Ze luisterde naar het verhaal van haar collega.

“Oké bedankt ik ga er naartoe”

Ze begon te lopen, van het strandje af.

“Wat is er aan de hand?” vroeg Tom, die achter haar aanliep.

“Er zijn wat spullen gevonden die van een cruiseschip waren gestolen” zei Alice. En op een rare plek maar dat ging ze niet vertellen. Waarom zou hij zo onvoorzichtig zijn geweest?

De koffie verkeerd smaakte weer heerlijk. Alice had honger en nam een pastechi erbij, haar favoriete snack. Dit keer met kaas, het was nog wat te vroeg voor vlees of tuna. Caro had een brownie, ze was een zoetekauw.

“Goed mevrouw de speurneus, wat heb je ontdekt?”

“Minder dan ik gehoopt had, ik mag ook niet meer op onderzoek” zei Alice met een zucht.

“Nee dat is jouw taak ook niet, jij mag alleen maar de criminaliteit hier in kaart brengen, weet je nog?”

“Maar er klopt iets niet Caro, ik voel het. Dat die spullen nu net in het duikhok van Michael weer opdoken, alles intact.. en dan die anonieme tip. Hij blijft zelf volhouden dat hij er niets mee te maken heeft”

“Die vent is niet te vertrouwen, hij is een gladde aal, dat zei je zelf”

“Klopt, maar toch...” Alice keek over het water. Er knaagde iets. Ze zag iets over het hoofd maar ze wist niet wat.

Washikemba. Het was een prachtige plek, met een blowhole waar het water uit omhoog spoot. Het was hypnotiserend om naar te kijken. De golf, die steeds meer aanzwol, kwam langzaam en dreigend richting de kust, aangeduwd door de ferme wind. Dan sloeg hij kapot tegen de rots, met een enorme klap die het water hoog de lucht in blies, als een fontein.

Dan trok het water zich terug maar als verrassing spoot er met een enorm gesis een straal water uit een gat dat uit de rotsen was gesleten. Het was alsof er een tuinslang door het gat werd gehouden en met volle kracht werd aangezet. Alice kon er eindeloos naar blijven kijken. Beneden was een klein strandje, waar mensen met stenen kleine kunstwerken hadden gemaakt.

Voorzichtig liep Alice langs de zijkant naar beneden, de stenen waren glad door het opspattende zeewater. Het strandje had een kleine strook zand en verder vooral kiezelstenen die waren aangespoeld. Alice liep verder. Het geluid van het water was oorverdovend. Over een half uur had ze een afspraak met iemand van haar team, ze kon nog best even blijven. Achter een rots zag ze een soort inham en ze klom er naartoe. Ze was blij dat ze haar oude sandalen aan had gedaan, die konden wel tegen wat zeewater. De inham bleek de ingang van een grot te zijn.

Alice twijfelde. Ze haatte grotten, maar ze was ook nieuwsgierig. Ze pakte haar iPhone, deed de app ‘flashlight’ aan en stak haar arm door de smalle ingang. Verbaasd keek ze naar binnen. Er lagen touwen, stukken spaanplaat, vuilniszakken, rollen duct tape. Alice slikte. Ze overwoog om helemaal naar binnen te gaan, toen ze een geluid hoorde. Geschuif in de grot. Snel trok ze haar arm terug en schaafde zich aan een uitstekende punt. Ze kon een kreun niet onderdrukken. In de grot hoorde ze iets vallen en een stem riep:

“Wie is daar?!”

Even bleef Alice als aan de grond genageld staan. Toen nam haar instinct en haar training als agente het over en zette ze het op een lopen. Achter zich hoorde ze vaag gevloek en het geknars van grint. Ze klom de weg naar boven, gleed bijna uit maar klauwde haar handen vast aan de uitstekende plantjes. Ze rende naar haar truck en stapte in. Ondertussen probeerde ze een sms te sturen naar haar collega, maar ze zag op het scherm ‘geen service’. Ze startte de auto en reed de hobbelige weg op. Achter zich hoorde ze nog een motor

starten, waar stond die auto? Ze ging harder maar door de kuilen in de weg kwam ze moeizaam vooruit.

Bij een t-splitsing aangekomen twijfelde ze even welke weg ze op de heenweg had genomen, het leek allemaal zo op elkaar. Van achter hoorde ze een gierend geluid. Ze keek in de achteruitkijkspiegel en zag een zwarte pickup op haar afkomen. Ze gooide het stuur naar rechts en voelde de auto slibben. Hij maakte een draai en toen ze opzij keek zag ze in een flits hoe de zwarte auto zich in de rechterzijkant van de auto ging boren.